

U z n e s e n i e

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci navrhovateľov **1/ J.,2/ A.**, oboch bývajúcich v T. a zastúpených JUDr. D., advokátkou so sídlom v B., proti odporcovi **S.**, so sídlom v T., zastúpenému JUDr. J., advokátom so sídlom v M., o zaplatenie 61,37 € (1 849 Sk) s príslušenstvom, vedenej na Okresnom súde Martin pod sp. zn. 5 C 53/2003, o dovolaní navrhovateľov proti rozsudku Krajského súdu v Žiline z 26. novembra 2008, sp. zn. 7 Co 251/2008, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a .**

Navrhovatelia 1/, 2/ sú povinní spoločne a nerozdielne zaplatiť odporcovi trovy dovolacieho konania 26,70 € Sk na účet JUDr. J., advokáta so sídlom v M., vedený vo VÚB, a.s., pobočka Martin, č.ú. X., do 3 dní.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Martin rozsudkom z 27. augusta 2008 sp. zn. 5 C 53/2003-185 zaviazal odporcu zaplatiť navrhovateľovi 1 849 Sk s 13 % úrokom z omeškania od 15. marca 2003 do zaplatenia, všetko do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Konanie v časti uplatneného príslušenstva vo výške 15,5 % zo sumy 1 849 Sk od 1. marca 2003 do 6. marca 2003 zastavil. Vo zvyšnej časti návrh zamietol. O trovách konania rozhodol tak, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania.

Krajský súd v Žiline na odvolanie všetkých účastníkov rozsudkom z 26. novembra 2008, sp. zn. 7 Co 251/2008 rozsudok okresného súdu vo výroku, ktorým bol odporca zaviazaný zaplatiť navrhovateľovi sumu 1 849 Sk s 13 % úrokom z omeškania od 15. marca

2003 do zaplataenia zmenil tak, že návrh navrhovateľa v tejto časti zamietol. Navrhovateľom 1/, 2/ uložil povinnosť spoločne a nerozdielne zaplatiť odporcovi trovy konania vo výške 10 035 Sk na účet advokáta JUDr. J..

Zmeňujúci výrok rozsudku odvolacieho súdu a výrok o trovách konania napadli dovolaním navrhovateľa, ktorí svoj mimoriadny opravný prostriedok odôvodnili tým, že napadnuté rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. Žiadali, aby dovolací súd napadnutý rozsudok zmenil tak, že návrhu vyhovie, o trovách konania rozhodol podľa § 150 ods. 2 O.s.p. a priznal im náhradu trov dovolacieho konania celkom vo výške 45,82 €.

Odporca vo vyjadrení k dovolaniu navrhol dovolanie ako neprípustné podľa § 238 ods. 5 O.s.p. „zamietnuť“, pretože peňažné plnenie vo výške 1 849 Sk neprevyšuje trojnásobok výšky minimálnej mzdy ku dňu podania návrhu. S právnym posúdením veci odvolacím súdom sa odporca v celom rozsahu stotožnil.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podali včas účastníci konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), ktorí sú riadne zastúpení (§ 241 ods. 1 O.s.p.), skúmal najskôr, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, proti ktorému je tento opravný prostriedok prípustný.

Podľa § 236 ods. 1 O.s.p. možno dovolaním napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, len pokiaľ to zákon pripúšťa.

Podmienky prípustnosti dovolania smerujúceho proti rozsudku odvolacieho súdu sú upravené v § 237 O.s.p. a § 238 O.s.p.

Ustanovenie § 237 O.s.p. vyjadruje zámer, aby v prípade výskytu mimoriadne závažných procesných väd bolo dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu (rozsudku a uzneseniu) odvolacieho súdu. O vadu takejto povahy ide vtedy, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval

vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát. Treba zdôrazniť, že § 237 O.s.p. nemá žiadne obmedzenia vo výpočte rozhodnutí odvolacieho súdu, ktoré sú spôsobilým predmetom dovolania. Z hľadiska prípustnosti dovolania podľa uvedeného ustanovenia nie je predmet konania významný, a ak je konanie postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 O.s.p., možno ním napadnúť aj rozhodnutia vo veciach, v ktorých je inak dovolanie vylúčené.

So zreteľom na zákonnú povinnosť (§ 242 ods. 1 druhá veta O.s.p.) skúmať vždy, či napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní postihnutom niektorou z procesných väd uvedených v § 237 O.s.p., neobmedzil sa dovolací súd len na skúmanie prípustnosti dovolania z dôvodu uvedeného v dovolaní, ale sa zaoberal i otázkou, či konanie nie je postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 O.s.p. Žiadna z týchto väd však nebola v dovolaní tvrdená a ani nevyšla najavo v dovolacom konaní.

V § 238 ods. 1 až 3 O.s.p. sú vymedzené znaky rozsudkov, pri danosti ktorých zákon (bez ohľadu na povahu prejednávanej veci alebo predmetu konania) vyjadril svoj zámer, aby určité rozsudky bolo možné napadnúť dovolaním. V § 238 ods. 1 O.s.p. ustanovil, že dovolanie je prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej. V § 238 ods. 2 O.s.p. pripustil dovolanie tiež proti rozsudku, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru odvolacieho súdu vysloveného v tejto veci. V § 238 ods. 3 O.s.p. odvolaciemu súdu zveril oprávnenie založiť prípustnosť dovolania proti potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu, ktorý má po právnej stránke zásadný význam.

Zo zvoleného legislatívno-technického riešenia (zaradenia jednotlivých ustanovení zákona) možno vyvodiť, že ustanoveniach § 238 ods. 4 a 5 O.s.p. majú vo vzťahu k jeho predchádzajúcim odsekom povahu špeciálnej úpravy a obsahujú výnimky z nich. V týchto ustanoveniach je vyjadrený zámer zákona, aby určité rozhodnutia (buď so zreteľom na povahu prejednávanej veci alebo vzhľadom na určité špecifiká predmetu konania) neboli v dovolacom konaní prejednávané. V § 238 ods. 4 O.s.p. vylúčil prípustnosť dovolania proti (niektorým) rozsudkom vydaným vo veciach upravených Zákonom o rodine. V § 238 ods. 5 O.s.p. vyslovil neprípustnosť dovolania proti rozsudkom vo veciach, v ktorých bolo napadnuté právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšujúcom trojnásobok minimálnej mzdy a v obchodných veciach desaťnásobok minimálnej mzdy (na

príslušenstvo pohľadávky sa neprihliada). V prípadoch, na ktoré dopadá § 238 ods. 4 a 5 O.s.p. je zo zákona vylúčená prípustnosť dovolania, i keby smerovalo proti rozsudkom uvedeným v § 238 ods. 1 až 3 O.s.p.

V prejednávanej veci navrhovatelia od odporcu požadovali peňažné plnenie 1 849 Sk s príslušenstvom. Okresný súd návrhu v časti o 1 849 Sk s 13 % -ným úrokom z omeškania od 15. marca 2003 do zaplataenia vyhovel, v časti príslušenstva vo výške 15,5 % zo sumy 1 849 Sk od 1. marca 2003 do 6. marca 2003 zastavil, vo zvyšnej časti návrh zamietol.

Rozsudok súdu prvého stupňa napadol odvolaním odporca vo výroku, ktorým súd prvého stupňa návrhu vyhovel a navrhovatelia napadli odvolaním výrok o trovách konania. Krajský súd v Žiline rozsudkom, ktorý je napadnutý dovolaním, rozhodoval o uvedených odvolaniach účastníkov vo vzťahu k napadnutým výrokom prvostupňového rozsudku. Odvolací súd teda v danom prípade vo veci samej rozhodol o peňažnom plnení 1 849 Sk s príslušenstvom tak, že zmenil rozsudok súdu prvého stupňa v tejto časti a návrh zamietol. Rozhodol tiež o trovách konania prvostupňového a odvolacieho konania a navrhovateľom 1/, 2/ uložil povinnosť zaplatiť odporcovi spoločne a nerozdielne trovy konania vo výške 10 035 Sk.

So zreteľom na ustanovenie § 238 ods. 5 O.s.p. bolo potrebné vyriešiť otázku, či prípustnosť dovolania nie je vylúčená výškou peňažného plnenia, o ktorej bolo rozhodnuté odvolacím súdom (na príslušenstvo istiny, o ktorej rozhodoval odvolací súd, sa pri tom neprihliada).

Výška minimálnej mzdy v deň podania žaloby (6. marca 2003) predstavovala 5 570 Sk (viď § 1 písm. b/ nariadenia vlády č. 514/2002 Z.z.), jej trojnásobok 16 710 Sk. Dovolanie navrhovateľov 1/, 2/ teda smeruje proti rozsudku odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšujúcom trojnásobok minimálnej mzdy (1 849 Sk < 16 710 Sk). Na danú vec sa preto vzťahuje ustanovenie § 238 ods. 5 O.s.p., ktoré prípustnosť dovolania vylučuje aj v prípade zmeňujúceho rozsudku. Najvyšší súd Slovenskej republiky z tohto dôvodu dospel k záveru, že v prejednávanej veci je dovolanie navrhovateľov 1/, 2/ procesne neprípustné.

Pokiaľ navrhovatelia 1/, 2/ napadli dovolaním aj výrok rozsudku odvolacieho súdu o trovách konania, má napadnuté rozhodnutie charakter uznesenia napriek tomu, že je

súčasťou rozsudku. Tento charakter nestráca, i keď rozhodnutie o trovách s meritórnym rozhodnutím vo veci súvisí a je do neho pojaté (§ 167 ods. 1 O.s.p.). Vzhľadom na túto povahu rozhodnutia odvolacieho súdu o trovách konania treba prípustnosť dovolania proti nemu smerujúceho posudzovať podľa ustanovení vymedzujúcich prípustnosť dovolania proti uzneseniu. Dovolanie proti uzneseniu o trovách konania je však neprípustné (§ 239 ods. 3 O.s.p.).

Vzhľadom na to, že dovolanie navrhovateľov smeruje proti rozsudku odvolacieho súdu, proti ktorému dovolanie nie je prípustné, dovolací súd odmietol dovolanie podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. Pritom, riadiac sa právnou úpravou dovolacieho konania, nezaoberal sa vecnou správnosťou napadnutého rozsudku odvolacieho súdu.

V dovolacom konaní procesne úspešnému odporcovi vzniklo právo na náhradu trov dovolacieho konania proti navrhovateľom, ktorí úspech nemali (§ 243b ods. 5 O.s.p., § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Odporca náhradu trov dovolacieho konania uplatnil a ich výšku vyčíslil. Dovolací súd odporcovi priznal náhradu trov dovolacieho konania spočívajúcu v odmene advokáta za 1 úkon právnej služby, ktorú mu poskytol vypracovaním vyjadrenia k dovolaniu (§ 14 ods. 1 písm. c/ vyhlášky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb – ďalej len „vyhláška“). Základnú sadzbu tarifnej odmeny za tento úkon právnej služby určil podľa § 10 ods. 1 vyhlášky vo výške 16,60 €, čo s náhradou výdavkov za miestne telekomunikačné výdavky a miestne prepravné vo výške jednej stotiny výpočtového základu [§ 1 ods. 3 a § 16 ods. 3 vyhlášky (t.j. 6,95 €)] a po pripočítaní DPH v sume 3,15 € (§ 18 ods. 3 vyhlášky) predstavuje spolu 26,70 €.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 26. mája 2009

JUDr. Daniela S u č a n s k á, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Klaudia Vrauková